

Lucia Eniu
Kağıttan Krallıklar ya da Marc Lemonde'un
Seyahatleri

Önsöz

Biliyoruz ki çocuklar için yazılmış bir kitap - iyi bir kitap, gerçek bir kitap, eğitimciler ve ideologlar için bir el kitabı değil - her şeyden önce her birimizin içindeki çocuğa yöneliktir. Aksi takdirde hedefine asla ulaşamazdı: yaşamın ilk yıllarının, yani insanlığın ilk çağlarının mucizesiyle dünyaya açılan dahi insan duyarlılığı. Çocuk kitaplarının görevi olan bu yenilenme olmadan, içimizdeki insanlık yenik düşecektir.

Bu kitap başlı başına bir mucize. İçimizdeki çocuk okuru tüm yalınlığıyla uyandırdığı için sadece görevini yerine getirmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu yazar, karakteri Marc Lemonde ve okur arasında ince bir eşzamanlılıkla yapıyor. Böylece, kitabın başında kendini ortaya koyan ve sonunda kapatan yazar - okuma süreci boyunca zaman zaman kendine meydan okunmasına izin verirken - kendi karakterini yazı dünyası içinde bir alter-ego gibi yaratıyor, öyle ki ona, "kağıt alemlerinin" keşfine getirdiği bu çocuğa, okuduğu kitabı kendi çizimleriyle resmetme görevini emanet ediyor...

Bu bize her şeyden önce yazarın çifte yeteneğini ortaya koyuyor: bir yazar ve bir grafik sanatçısı. Ancak bu çocuk çizimleri aynı zamanda bizi ikinci dereceden okurlar olarak büyüleyici bir yaratımın mahremiyetine götürüyor - çünkü bu hikayelerin örtük, birinci dereceden okuru, hem oyuncu hem de anlatıcı olduğu ölçüde karakterin kendisidir: hikayelerini onun gözünden okuyoruz.

Lucia Eniu'nun bizi tanıştırdığı bu "kağıt krallıklar" eğlenceli (*Satranç Oyuncusu Krallığı*, *Gezgin Krallığı*), komik (*Ağaç Krallığı*, *Kahkaha Krallığı*, *İfadeler Krallığı*), şiirsel (*Kelebekler Krallığı*, *Göz Krallığı*), efsanevi (*Efsaneler Krallığı*), estetik (*Aynalar Krallığı*, *Kuklalar Krallığı*) ve sahte ahlakçıdır: Orta yol mutlaka mutluluk değildir (*Denge Krallığı*), talihsizlik gülümseyebilir ("*Size iyi üzüntüler dilerim ve ıssızlık sizinle olsun!*") ve hümanist ütopya, ne yazık ki, kesinlikle bugün için değildir (*Hoşgörü Krallığı*).

Dana Shishmanian

Marc Lemonde'u bir yaz gecesi, evimin etrafındaki manzara kağıttan bir ayın beyazımsı ışığında yüzüyormuş gibi görüldüğünde yarattım. Solak bir çocuk tarafından çizilmiş, dalgın ve gülümseyen bir ay. Bir anda onu hayal ettim ve kocaman siyah gözleri bana açıldı. Parıldayan kağıt gözler. Ona küçük, büyüleyici bir sopa uzattım ve titreyen ellerime alarak Satranç Oyuncusu Krallığı'nın kapılarına bıraktım. Ve ona hafif tiz ama yumuşak ve kibar bir ses verdim. Bir kağıt sesi.

Satranç Oyuncusunun Krallığı

- Bayım! Hey! Bayım! Kenara çekilin! Biraz sağa! Üç boşluk! Evet! İşte böyle!

(Bana doğru koşuyor ya da şımarık küçük bir çocuk gibi hoplayıp zıplıyor, kucağında neredeyse kendisi kadar büyük bir oyuncak atı paytak paytak yürüyor).

- İşte!

katta, beyaz kutu numarasında...)

- Ve şimdi, sevgili bayım, sola lütfen. Ah, ne kadar hoşsun! Aydan mı düştünüz? Sizi oyuncularım arasında henüz fark etmedim (diyor bana siyah ve beyaz karelerindeki şahlarını, vezirlerini ve piyonlarını gururla göstererek).

- Diyelim ki Krallığınızda bir mola verdim. Benim adım Marc Lemonde. Ben bir gezginim.

- Bir gezgin mi? Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. I

Satranç oyuncusuyum.

- Bu bir iş mi?

- Benim. Ben neysem oyum. Bildiğim tek şey bu. Ve oynuyorum.

- Gece gündüz mü?

- Gece ve gündüz mü?! Ne garip bir soru!

Gece nedir? Gündüz nedir

?

(Cevap vermek, en azından "ne cehalet!" demek isterdim, ama Oyuncu beni elimden tuttu ve bu sefer siyah olan başka bir kareye sürükledi).

- Biraz dinlenelim. Majesteleri Kraliçe gelecek ve saygılarımı sunmalıyım.

- Ama... onu kulübesine taşıyacak olan sizsiniz!

- Tabii ki taşıyacağız! Oyun bu! Hayat bu!

(Cebinden küçük bir ayna çıkararak). İyi görünüyorum, değil mi? Majesteleri Kraliçe'nin görünüşüme, kıyafetime hayran kalacağına şüphe yok! (İçini çekti, pozunu korudu).

- Törene katılma şerefini bana bahşedin! (dedi, bana döndü, gözleri parlıyordu).
 - Katılmayı çok isterdim ama ne yazık ki...
 - Kraliyet törenini kaçırmak mı istiyorsunuz? Çok kötü! Macera burada, önümüzde! Kraliçe kaçırılmış olabilir! Yardımımıza ihtiyacı olabilir! Ne yazık! Ama... madem bizden ayrılıyorsunuz, izin verin sevgili Bay Gezgin, size küçük bir bağışta bulunayım.
- (Bunu söylerken cebinden küçük bir not çıkardı ve elime tutuşturup bağırarak yanımdan ayrıldı):
- Sizi yalnız bırakayım! Obualar anons edecek

Kraliçe'nin gelişi. İyi yolculuklar, efendim!

(Ve beni yalnız siyah-beyaz karelerden oluşan bir uçsuz bucaksızlığın ortasında bıraktı. Uzakta, bazı piyonlar ölümüne sıkılmıştı).

Bana gelince, bu dünyadan ayrılmadan önce oynak, bileti açtım:

"Oynuyorum, zıplıyorum, bu yüzden varım. Çünkü önemli olan gitmektir, yürümektir, her zaman istediğin yere varamasan bile. Önemli olan oynamaktır.

Serseri Krallığı

(Işıklar, küçük gölgeler, renkler, mükemmel sessizlik, neredeyse sıradan bir ortam).

- Günaydın efendim. (Kibar olmaya çalışıyorum, çünkü görebildiğim kadarıyla bu küçük yeşil krallığın tek sakini o).
- Merhaba! (Garip bir şekilde beyaz olan küçük elleri mavi bir çubuğun üzerinde dururken cevap verir. Küçük kırmızı piposunu tüttürür ve gülererek haykırır) :
- Ne tuhaf bir insan!

(Etrafıma bakıyorum. Hiç kimse... O kahkahalarına devam eder).

- Tuhaf giysileriniz ve iyi huylu görünümünüzle ne kadar komiksiniz!
- Benim adım Marc Lemonde.
- Senseri hizmetinizde! (gülerek cevap verir, şapkasını çıkarır. Ve işte orada, bana geniş bir reverans sunuyor, Louis XIV tarzı).
- Sizi tanıdığımı sevindim, Bay Senseri. Yalnız mı yaşıyorsunuz? (Tekrar gülmeye başlar. Evet, öyle, mutlu bir gezgin).
- Yalnız mı? Ya şapkam? Ne olmuş ona? Ya sopam? Ve benim aylak havam? İyi görünmüyor muyum?

(Ve işte burada, bir eli kalçasında ve ona bakarak poz veriyor. O da çok gururlu bir gezgin).

- Peki günlük hayatta şapkanızla, sopanızla ve aylaklık havanızla ne yapıyorsunuz?

- Ah! Boğuluyorum! Yardım edin! Yardım edin! Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum ben? Ama boğuluyorum! Bu çok asil bir iş! Bütün gün dolaşıyorum, çok gülüyorum, sokakta yemek yiyorum, sokakta uyuyorum, sokakta dans ediyorum, sokakta yaşıyorum, tüm serseriler gibi.

- Ve... mutlu musun?

- Şaka mı yapıyorsun? Eğer mutluysam... Ama neden üzgün olayım ki? Hayatta yapmak istediğim tek şey bu. Yapmaktan hoşlandığım tek şey bu. Çalışıyorum, anlıyor musun? Kendimce. Ve benim de bu dünyada bir anlamım var. Merak uyandırıyorum, üzüyorum ve canlandırıyorum. Sence bu fazla değil mi? Öyle mi düşünüyorsun? Söyle bana!

(Ve cevabım inatla ağızda kalırken, şapkasını ve sopasını aldı ve bana bir reverans daha sunarken, bu sefer daha geniş, daha görkemli, önem dolu diye ekledi):

- Özür dilerim, sevgili Marc Lemonde. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmalıyım. Birkaç saat içinde, krallığının diğer ucunda (ne kadar uzak! Tamamı üç ya da dört metre!) Başkanı olduğum Küçük Yalnız Gezginler Konferansı yapılacak (bir başka büyük saygı!) ve "Gezgin Akıl - İlkeler ve Özellikler" konulu konuşmamı hazırlamalıyım.

(Ve bunu söylerken bana - ah, nezaket tanrısı! - ve beni ıslık çalarak ve zıplayarak terk ediyor, küçük yalnız bir dünyada komik küçük bir Tramp ve ben aynı anda çılgılık atmak, ağlamak ve gülmek istiyorum. İnsanın kendi kendine yetebilmesi, yalnızlığında mutlu olabilmesi, hayatının bir anlamı olduğunu hayal edebilmesi ne güzel!)

Kelebek Krallığı

Mark yeni bir diyarın eşiğinden geçmek üzereyken küçük kâğıttan ay siyah ipek bir tülle süslenmişti. Yıldızlar da soluk almadan patlamaktan yorulmuş, bir bulut perdesinin ardında kısa bir mola vermişlerdi.

Marc ilk başta korkunç bir cereyan hissetti. Kendini bir girdabın içindeymiş gibi hissetti. Küçük, yalnız bir ses kulaklarını tırmaladı: zayıf, ürkek bir kanat çırpışı. Sonra bir başkası. Ve bir başkası. Ve karanlığın içinde ilerledikçe kanat çırpışları çoğaldı, sesler daha rafine, daha inceltilmiş hale geldi ve birden müzik doğdu: garip, yanardöner, yatıştırıcı bir müzik.

Burnu havada, kaynağını tahmin edemediği bir kokuyu içine çekerken, Marc aniden uzun otların arasında devrildiğini hissetti. Keskin bir acı küçük bedenini felç etti. Bayıldı.

Kendine geldiğinde güneş onu dostça bir göz kırpışla selamlıyordu. Vücudu ağırlaşmıştı ve zar zor ayakta durabiliyordu. Bu bilinmeyen yeni dünyada mükemmel bir sessizlik hüküm sürüyordu. Mark gözlerini açtı. Önünde, parlak

sabah ışığında göz kamaştıran, beyaz, soğuk, muazzam, görkemli bir heykel duruyordu. Mermer bir kelebek olan bu heykelin kanatları kabartma küçük kelebeklerle süslenmişti ve yumuşak havada süzülüyor gibiydi. Küçük kâğıt gövdesinden tiz bir çığlık yükseldi. Manzara nefesini kesti. Eşsiz bir tatlılık havaya yayılmıştı. Çiçekler. Bir sürü çiçek. Yumuşak, rafine renklerin en cesur dokunuşlarla karıştığı çiçekli bir dünya. Peygamber çiçeklerinin kalbindeki enfes mavi, bir buket şakayığın kumlu pembesinin önüne yayılıyordu. Dev gelincikler, yaprakları dans eden bir yılan düğümüne benzeyen beyaz krizantemlerle yarışlıyordu. Küçük altın sarısı çiçekleri olan güller, siyah kadifesi gerçek dışı görünen petunyalarla noktalı kayalara tutunmuştu. Kardelenler narin unutkanlara doğru patavatsızca eğiliyor ve leylaklar büyüleyici kokularını vadinin üzerine yayıyordu. Biraz ileride menekşelerle bezenmiş bir tepe vardı ve önünde de papatyalarla bezeli bir başka tepe.

Marc kokusunu içine çekmek için bir gülhatmi çiçeğine doğru eğildi. Birden bir renk patlaması ve ardından bir yaprak seli bu küçük cennet köşesinin sessizliğini bozmayı başardı. Her türden kelebekler. Her renkten. Kelebek orduları. Devasa kelebeklerin arasında cüce kelebekler havada dans ediyordu. Bir kelebekler dünyası. Ve onların ortasında, çelimsiz ve korkmuş Marc, kağıttan kalbi çok hızlı atıyordu.

"Kelebek Krallığı," diye fısıldadı şaşkınlıkla.

O anda, etrafındaki toprak hareket etmeye başladı. Bahçeler ve tepeler fırtınalı bir deniz gibi oldu. Çiçekli dalgalar *yağlı* havada süzülüyordu ve ona bir dev bu krallığı ellerine almış, bir halı gibi sallıyormuş gibi geliyordu. Ya da bu çiçekli toprağın altında vahşi canavarlar yüzüyordu. Kanat çırpışlarının senfonisi de şeytani bir şarkı gibi geliyordu.

- Hey! Efendim!" diye bağırıldı Mark, uzun otların arasında sendeleyerek.

Kollarını havaya kaldırmış komik hareketler yapıyordu. Hey, efendim!" diye devam etti. Yardım edin bana!

- Bu kelebek etkisi," diye ifade edebildim kahkahalarla titreyerek. Çünkü kâğıt adamım komik görünüyordu.

- Neyin etkisi?!" dedi, o da titreyen toprakla sarsılmıştı.

- Kelebek etkisi," dedim. Çiçeği okşamaya çalıştığınızda, uyuyan kelebekler sinirli bir şekilde kanat çırpıma başlıyordu ve sarsıntıya ve diğer her şeye neden olan şey onların kontrol edilemeyen hareketleriydi.

- Peki ya ben? Ben şimdi ne yapacağım?" dedi Mark öyle tiz bir sesle ki kahkahalarım yeniden başladı.

Ve ben bir şey söyleyemeden, küçük adamım onu havada sürükleyen bir kanat kasırgasına yakalandı. Kanatlı canavardan tiz bir çığlık yükseldi.

Kelebek Krallığı'nın girişindeki uzun çimlere uzanan Mark, şımarık bir çocuk gibi iç çekti. Biraz ilerideki mükemmel bahçede çiçeklerin üzerine sessizlik

çökmüştü. Birkaç sessiz ve kayıtsız kelebek saklambaç oynuyordu. Ve bu çiçekli cennetin ortasında, mermer heykel esrarengiz bir şekilde gülümsüyordu.

Ağaç Krallığı

Uzun boylu, yeşil saçlı ve parlak gözlüydü. Ancak onu çok kasvetli ve kötü bir ruh hali içinde buldum. Bana daha sonra söylediğine göre, bunun nedeni bir gün önce birkaç asi yaprağı kaybetmiş olmasıydı. Ve şimdi, titreyen yeşil yığının önünde oturmuş, usta bir peygamber gibi onlarla konuşuyordu:

"Majestelerimiz, Ulu Ağaç, kontrolsüz eyleminizin bir sonucu olarak *yaprak* haklarınızı kaybettiğinizi bildirir. Eğer Bay Rüzgâr sizi birkaç dakikalığına kanatlarında taşıma şerefine nail olursa, geçici olanlar dışında yükseklerin ihtişamını bir daha asla tadamayacaksınız. Kötü! Nankör! Günlük absentinizi kazanma hakkınızı kaybettiniz. Bundan sonra kaderiniz ne olacak? Oh, zavallı! Aylaklık, kuraklık, çürüme ve unutulmaktan başka bir şey yok! Başka bir şey yok!"

Bunu söylerken gözlerini kapadı ve kulakları sağır eden bir gürültüyle tüm imparatorluk ihtişamıyla ayağa kalktı. Oh, ne kadar da uzundu! Oh, gür saçlarının güzel parlak yeşili!

- Günaydın, Majesteleri!" diye fısıldadım,

hareket etti. Çünkü böyle bir ihtişam karşısında.

- Merhaba, küçük kontum!" diye cevap verdi hemen, heybetli havasıyla.

- Kont mu?" diye haykırdım, gözlerim kamaşmıştı. Ben kont değilim. Benim adım Marc Lemonde.

- Kont, yeşil imparatorluğumdan geçen ve beni selamlamaya gelen herkese verdiğim unvandır (ne kadar cömert! diye düşündüm). Ama," diye ekledi, "siz kesinlikle ama kesinlikle gerçek bir konta benziyorsunuz. Kont Marc Lemonde. Ve, Tanrım, kulağa hoş geliyor!

En yoğun bakışlarımı ona sabitledim ve birkaç dakikalığına gözlerimi kapattım, onun görüntüsünü olabildiğince sadık bir şekilde kaydetmek ve bir gün seyahatlerimin albümüne aktarabilmek için.

- Seksek? Saklambaç? Zıp zıp?

- Ne?! Yani... pardon?

- Soruyordum... eğer... şey... benimle... oynar mısın...?

- Oynamak mı?! Oynamaktan hoşlanıyor musun? Ama siz... Majesteleri... çok ciddi... çok...

- Bayılıyorum! Oyuna bayılıyorum! Ve kabuğu güzel bir ağaç gülümsemesiyle süslenmişti. Ne kadar komikti! Bir çocuğun kalbine sahip bir dev! Kocaman bir yeşillik deryasına gizlenmiş bir çocuk!

- Hadi oynayalım, sevgili Kont! "Birlikte olmanın mutluluğuna" oynayalım!

Efsaneler Krallığı

"Bir zamanlar, çok eski zamanlarda, elinde her zaman küçük, büyüleyici bir sopa tutan ve seyahat etmeyi seven çok kibar ve güler yüzlü küçük bir adam varmış. Siyah gözleri varmış..."

- Benim gibi," dedi Markamız, gözlerinin önünde bir kitabın doğduğunu görünce oldukça şaşırarak.

Kapatıp ayaklarının dibine koydu ve önündeki manzaraya hayretle baktı. Kendini çok küçük hissediyordu, bir karınca, ayaklarının dibinde uzanan uçsuz bucaksız tarlada küçük bir nokta. Bir kitap tarlası. Etrafına dağılmış her türden kitap, henüz yazılmamış bebek kitapları, doğmakta olan kitaplar (Marc sayfaların kelimeler ve resimlerle nasıl dolduğunu şaşkınlıkla keşfediyordu), kapakları solmuş, yaprakları sararmış, kırıksıklıkları satır aralarında iç içe geçmiş eski kitaplar. Aralarında oturan Marc, tüm bu binlerce kelimeden, rüzgarda yükselen, konuşan, bağırان, fısıldayan, adabına göre kelimeler çıktığını keşfetti. Kendi tarzlarında anlatıyorlardı. Sesleri eski moda havaya karışıyordu. Kitap tarlasının üzerinde bir güneş gülümsüyordu. Güzel bir kâğıt güneşi.

Altın sarısı bir toz bulutuna bürünen atlı, huzursuz küçük atının başını üzengiye doğru çekerek aniden durdu. Büyük mavi başlığını çıkardı. Marc siyah kıvrıkcık saçlı bir kızın gülümseyen yüzünü gördü. Kızın teni de abanoz kadar siyahtı. Kız ona narin bir el uzattı.

- Mira," dedi basitçe.

- Marc," diye iç geçirdi utangaç bir sesle. Ne kadar güzel bir kızdı!

- Sanırım sadece buradan geçiyordunuz," dedi. Dur tahmin edeyim: Majesteleri Yüce Yazar'ın yeni sekreterisiniz, değil mi? Sizi bugün beklemiyorduk.

- Oh, hayır... Ben... ben... sekreter değilim," diye kekeledi, kafası karışmıştı. Sadece buradan geçiyorum. Başka bir deyişle, ben sadece bir yolcuyum," dedi kısık sesle.

- Bir gezgin! Ah, ne güzel! Bunu beklemiyordum. Bu bir iş mi? Tam olarak ne iş yapıyorsun?

- Seyahat ediyorum, hayranlık duyuyorum, gözlemliyorum... Hepsi bu.

- Aman Tanrım! Ama çok ilginç olmalı! Seyahat etmek, hayranlık duymak, gözlemlemek! Ben hiç seyahat etmedim. Krallık'tan hiç ayrılmadım.

- Hangi Krallık?

- İşte bu. Kitap Krallığı. Ya da isterseniz, Masallar ve Efsaneler Krallığı.

- Ve... Majesteleri...
- ...Yüce Yazar. O benim babam. Her zaman meşguldür. Ne yazık ki çok meşgul," diye iç geçirdi. Sabahtan akşama kadar durmadan yazıyor. Onu nadiren görüyorum.
- Yani sen...
- Prens Mira. Evet," dedi monoton bir sesle. Bir prenses. İşte bu kadar. Bu, güzel dantel elbiseler giymeyi, reverans yapmayı ve her türlü sıkıcı partiye gitmeyi sevdiğim anlamına gelmiyor. Bu annemin işi. Kraliçe Terazî. Bu arada bu işte çok iyidir. Bana gelince, ben özgürlüğü severim. Hareketi. Değişiklikleri. Bu sabah, basitçe hediyelik eşyalar sunmayı önerdim. Bir kutu aldım, içine bazı başlıklar koydum ve... işte buradayım! Siz de ister misiniz?
- Teşekkür ederim," diye kekeledi Mark, yüzü kızarmıştı. Küçük sandığa uzandı, bir kitap çıkardı ve karıştırmaya başladı.
- Ah, ne güzel resimler!" diye haykırdı küçük kâğıt kafasını kaldırarak. Ama Mira ortadan kaybolmuştu. Uzakta, uçsuz bucaksız kitapların arasında bir yerde, Mark onun küçük, mutlu sesinin yankılandığını duydu: "Hatırlanacak efsaneler! Anı olarak efsaneler!"
- Mark büyük bir taş kitabın üzerine oturdu ve okumaya başladı.

Mevsimler Efsanesi

*"Pembe giyinmiş baharı severim,
Güneşli yaz mevsimini seviyorum,
Benim için biraz kasvetli bir sonbahar.
Peki ya sen? Kışın her yer karla kaplandı."
Bir varmış bir yokmuş, çok uzun zaman önce, zamanın ölçüsüz aktığı
zamanlarda, bu dünyada bir yerlerde adı An olan ve dört kızı olan çok zengin
bir adam varmış. Karısı uzun zaman önce ölmüştü ve onların eğitimiyle tek
başına ilgileniyordu.
Kardeş olmalarına rağmen kızlar birbirlerinden nefret ediyorlardı. Ama aynı
zamanda her biri babasını çok seviyor ve onun gözdesi olmak istiyordu. İyi bir
baba olarak dördünü de seven yaşlı adam An, sakın bir yaşam hayal eden çok
bilge bir adamdı. Birbirlerini sevmelerini ve barışmalarını isterdi. Ama
boşunaydı. Aralarındaki anlaşmazlık hiç bitmedi. Büyük güneşi ve çiseleyen
yağmuru, yeşilliği ve bereketli tarlaları seven Yaz, pas rengi saçlı, biraz asık
suratlı ve kavgacı bir kız olan Sonbahar'dan nefret eder, büyük kara bulutlarla
yağmuru ve kötü havayı, meyvelerin tatlılığını ve solmuş yaprağı tercih ederdi.
Kar ve kar fırtınalarını, don ve doluyu seven Kış, kız kardeşi güzel İlkbahar'ı
sevmezdi; uzun boylu, esnek ve neşeli bir kız olan İlkbahar, yeni yetişen
çimenleri, cılız çiçekleri, solgun güneş ışığını ve yağmuru severdi.
Yaşlı adam onlara her zaman uzlaşma teklif etmeye çalıştı, tüm zevklerinin
yararlı olduğunu ve her birinin kendi zamanında hoş karşılandığını, ancak
sonsuz bir büyük güneşten veya aralıksız sağanak yağmurdan veya sonsuz bir*

kar fırtınasından veya sonsuz bir büyük dondan daha üzücü bir şey olmayacağını söyledi. Ama kızlar bu sözlere kulaklarını tıkamış gibiydiler. Tartışmaları bu şekilde devam etti, ta ki güzel bir günde, tüm kötü sözlerinden ve şikayetlerinden bıkan yaşlı adam onları şöyle lanetleyene kadar:

"Bir daha asla bir araya gelmeyesiniz! Sonsuz bir çemberde birbirinizi takip edin ve sadece bir anlığına karşılaşın, biri diğerini kovsun ve bu böyle sonsuza kadar sürsün! Ve ben, kendim ebediyen, size bu laneti tekrar tekrar hatırlatayım! Ve yaşlı adam korkunç bir şekilde homurdanarak ruhunu teslim etti. Kızları ona acımaya başladılar, ama onu yıkamak üzereyken kendine geldi. Daha genç görünüyordu, yüzü sağlamdı, gözlerinde garip bir parıltı vardı ve yeni bir güçle doluydu.

Kızlarının şaşkın bakışları önünde, yankılanan bir sesle şöyle dedi:

"Lanet gerçekleşti! Gençliğimden yaşlılığıma kadar öleceğim ve yeniden doğacağım. Ve siz, aşağılık kızlar, sizi seven bir babanın sesini nasıl dinleyeceğinizi bilmeyen sizler, boyun eğin! Bahar, kal! Seninle başlayacağım, çünkü sen yeniden doğuş, umut, tomurcuklanma, gençlik ve iyimserliksin. Tüm ikna çabalarım rağmen kolay kolay pes etmeyecek olan kız kardeşin Kış ile biraz mücadele etmen gerekecek.

Siz, diğerleri, kaybolun! Daha sonra, her biri kendi zamanında yeniden ortaya çıkacaksınız. Ve şunu unutmayın: her biriniz doğa için, Dünya ve sakinleri için faydalısınız. Ve birbirinizi sevmeyi asla başaramasanız da, insanlar hepinizi sevecektir. Dönmeye başlamak üzere olan çember hiç durmasın! Ve çember dönmeye başladı. Ve yaz ilkbaharı, sonbahar yazı, kış sonbaharı, ilkbahar kışı izledi...

- Bu efsane ne kadar güzel!

Marc, neşe dolu.

Ve bunu söylerken ikinci efsaneyi okumaya başladı:

Ayçiçeği Efsanesi

"Dön, dön, Ayçiçeği! Güneş,
Ne harika! Işınları,
Ne güzel hediyeler!
Uçup gidiyorum... Ne komik!
Dön, Ayçiçeği!"

Bir zamanlar Fleur adında genç bir kız varmış. Ailesi ona bu ismi vermiş çünkü ilk günlerinden itibaren eşsiz güzelliğiyle herkesi büyülemiş. Zaman geçtikçe daha da güzelleşti. Hiç kimse onun görünüşüne kayıtsız kalamazdı. Güzeldi, ama aynı zamanda bilge, zarif, neşe dolu, sosyal ve zekiye. Ülkeyi geçerken çoğu zaman yoldan geçenler kapısında durur, ona bir göz atmaya ve onu dinlemeye

çalışırlardı. Çünkü Fleur'un tatlı, kristal gibi bir sesi vardı ve bir tanrıça gibi şarkı söylerdi. Tek kelimeyle, harikaydı. Ancak - çünkü insanların sakın ve neşeli yaşamını bozan her zaman bir "ama" vardır - bir olay ve sonuçları bu ailenin mutluluğunu talihsizliğe dönüştürdü. Güzel bir gecede Fleur rüyasında ateşli bir pelerin giymiş genç bir adamın kendisine yaklaştığını ve usulca fısıldadığını gördü:

"Sonsuza dek benim olacaksın, güzel çiçeğim. Sonra, gözden kaybolmadan önce, onu alnından öptü.

O zamandan beri Fleur değişmiş, hüznü ve melankolik olmuştu. Günlerini tek başına, yabancıların gözlerinden saklanarak geçiriyor, bazen penceresinden birini izliyordu: ona çok uzaklarda, yükseklerde genç bir adam ona el sallıyormuş gibi geliyordu. Ve alnında bir yanma hissetti.

Bu arada çöpçatanlar Fleur'un evinin önünde geçit töreni yapmaya başladılar. Her yerden onu tanımak, onunla konuşmak isteyen genç adamlar vardı. Ama Fleur sadece Güneş'i görebiliyordu. Evet, rüyasındaki genç adam Güneş'ti, dedi hülyalı bir şekilde ve annesi kederle ağladı. Fleur delirmiş miydi? Kız, bir zamanların tatlı kızı, şimdi yapayalnızdı ve durmadan iç çekiyordu. Sebepsiz yere ağlıyordu, gözleri her zamankinden daha kasvetliydi ve melankoli yavaş yavaş onu ele geçiriyordu. Yaşlı kadınlar boşuna onun için büyüler yapıyordu. Hiçbir şey onun acısını dindiremiyordu.

Kimse ikinci rüyası hakkında başka bir şey bilmiyordu. Garip genç adamın tekrar ortaya çıkıp çıkmadığını kimse bilmiyordu. Bir sabah Fleur'un odasına girdiğinde annesi olduğu yerde durdu: Fleur yatakta yatıyordu ve sanki birini öpmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ölmüştü.

Ebeveynlerin acısı sınır tanımıyordu. İnsanlar onları mezarlıktan ayrılmaya ikna etmekte büyük güçlük çektiler. Gece gündüz oraya gidip ağladılar ve gökyüzüne yalvardılar. Ama gök her zamanki gibi sessiz kaldı.

Bir sabah, mezarın üzerinde zar zor büyümüş küçük bir bitki keşfettiler. Rastgele büyümüştü. Birkaç hafta sonra çiçek açmış. Küçük sarı bir çiçek. Bir gün onu açık bulmuşlar. Fleur'un saçları gibi büyük ve sarıydı ve çok güzeldi! Güneş çıktığında, çiçeğin büyük sarı başını ona doğru çevirdiğini gördüklerinde herkes şaşırmış. Güneş kaybolduğunda, durmadan dönmüş ve dönmüş.

Alacakaranlıkta, üzgün bir şekilde başını eğmiş. İnsanlar bu çiçeğin, anne ve babasının çektiği acılardan etkilenen Tanrı'nın onlara Fleur'u hatırlatan bir çiçek gönderdiğinin işareti olduğunu söylediler. Ve güneşi çok sevdiği için, yüzünü hep ona doğru çevirdiği için ona Ayçiçeği adı verildi.

Sonbahara doğru ayçiçeği meyve verdi: "karnında" yüzlerce tohum belirdi, yenilebilir tohumlardan iyi, çok ince bir yağ çıkarıldı. O zaman insanlar Fleur'un faydalı olma arzusunu düşündü. Bu tohumlar onun nezaketinin ve insanlara duyduğu sevginin meyveleriydi. O zamandan beri ayçiçeği, iklimin yetişmesine izin verdiği her yerde sevildi ve takdir edildi. Ve efsanesi yüzyıllar boyunca bize kadar geldi.

Yüzünde hüznünlü bir ifadeyle iç geçiren Mark üçüncü efsaneyi okudu. Bu...

Rüyaların efsanesi

Rüya... ne mutluluk! Dönüşünü binlerce gece varlığımın binlerce sesiyle karşılıyorum!

Dünyanın başlangıcında insanlar rüya görmeden derin derin uyurlardı. Bunu neden yapıyorlardı? Çünkü, oldukça basit bir şekilde, rüyalar henüz yoktu. Uykuyu şişman bir adamdı, çok yaşlı, donuk, kaprisli, hayal gücü olmayan.

O uzak günlerde, yeryüzünde bir yerlerde, mavimsi ışıltısı insanları hayrete düşüren güzel, görkemli ve gizemli bir yüksek dağ vardı. Hayır, bu bir serap değildi. Dağ açık maviydi, ama burada ve orada daha koyu lekeler vardı. Kimse bilmiyordu ama yaşlı adamlar dağın mavinin çeşitli tonlarına boyanmış fincanlara benzeyen büyük çiçeklerle kaplı olduğunu söylüyordu. Çok güçlü, sarhoş edici bir kokuları olduğu söylenirdi. Hiç kimse sadece bakmak ya da bir tane koparmak için onlara çok yaklaşılmaya cesaret edememiş. Tek bir çiçeğe bile dokunmaya ya da basmaya cesaret edenin korkunç bir sonla karşılaşacağı ve diğerlerinin başına da korkunç bir talihsizlik geleceği korkusu ve öngörüsü babadan oğula aktarılırdı.

Ne tür bir talihsizlik? Kimse bunun hakkında konuşmadı. Korku hepsini dağdan uzak tutuyordu. Korku ve aynı zamanda ölümlü gözlerinin önünde gerçek olmayan mavi çiçeklerle bezeli bir dağ şeklinde beliren bu tanrıya karşı duydukları saygı.

Ama bir gece - ne zaman ve nasıl olduğu bilinmiyordu - uzak bir ülkeden gelen bir çoban dağın eteklerinde kısa bir süre durdu. Çiçekleri görmüş ve kendinden geçmiş. Gizemlerini bilmediği için onlardan korkmamış ve yaklaştıkça yaklaşmış. Çiçeklerin parlaklığı yıldızların ihtişamına rakipti. Çünkü gecenin içinde büyümlü bir şekilde parlıyorlardı. Mavi ışıkla dolu kaplar gibi görünüyorlardı ve çoban bir tanesini koparmanın cazibesine karşı koyamadı. Sonra dünyanın derinliklerinden geliyormuş gibi görünen korkunç bir kükreme oldu ve çok yüksek sesle, daha yüksek ve daha yüksek sesle gökyüzünü işgal etti ve her şey dönmeye başladı ve bu çılgın kasırgada çoban yıldırım çarpmış gibi düştü.

Kapılarının önünde, korkmuş adamlar dağın sallanmaya başladığını görebiliyorlardı ve aniden çok ama çok gürültülü bir patlama gözlerini kamaştırdı...

Şafak vakti, dağın yerini son derece derin bir uçurum aldı ve bağırsaklarından mavi alevler yükseldi. Geceleri kuşlara dönüşüyorlardı - büyük mavi kuşlara - ve insanlar onların kanatlarında bilinmeyen diyarlara taşınyordu. Bunlara neden rüya dendiğini bilmiyoruz. Geceleri gerçek dünyadan kaçmamıza ve herkesin bir kral ya da köle, bir tanrı ya da bir dilenci olabileceği gizli yerlere girmemize yardımcı olurlar. Her gece, onlar sayesinde yeni dünyalar, yeni

deneyimler tanırız ve neden olmasın, rüyaların bize gündüz bilinmeyen ama gece geldiğinde çok gerçek olan yeni varoluşlar sunduğunu söyleyebiliriz. Kapat gözlerini küçüğüm, kapat.

Yavaşça... Mavi kuş gelecek...

- Oh," diye iç geçirdi Mark. Ben de biraz uyumak istiyorum. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Mavi kuş gelecek mi?

Göz Krallığı

Tek göz. Tüm gördüğüm buydu, Bay Yazar. Tüm gördüğüm buydu, Bay Yazar. Binlerce küçük gözden oluşan kocaman bir göz. İlk başta tüm bu bakış endüstrisinde kendinizi rahatsız hissettiniz. Sürekli beni izleyen tüm o siyah, mor, yeşil, kırmızı, gri-mavi gözler, çok fazlaydı.

- Donmuş mu? Karlar Ülkesi mi? Küçük kağıt adamıma sordum.

- Hayır, tam tersine, diye cevap verdi. Işıl ışıl, sıcaklık dolu, hatta insandan daha insan. Ve gülümseyen. Ve şarkıcı.

- Şarkıcılar mı?

- Evet, öyleydi. Etrafımda garip bir senfoni vardı, ama çok rahatlatıcıydı!

Gözlerin müziği idi bu.

- Ama... gözler... bakmak içindir,

görmek için.

- Casusluk yapmak, keşfetmek için kullandığınız kendi gözlerinizden bahsediyorsunuz. Ne yazık ki sadece sınırlı bir evreni görmenize izin veriyorlar. Sınırlı, kare şeklinde, düzenli bir evren. Banal. Oysa o diğer gözler... Size nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama içime işlediler, beni istila ettiler, ruhumu okşadılar. Ve o ilahi müzik öyle bir mutluluk yayıyordu ki.

Hatta bir şekilde onlarla iletişim kurmayı bile başardım. Müzikleri bana akıyor, dostluklarını iletliyordu. Damarlarımda akan bir dostluk akışı. Kulağıma fısıldadılar: "Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Krallığımızı seviyorsanız, bizi seviyorsanız, hoş geldiniz! Burada kal! Ama gitmek istersen, evimiz senin için bir huzur ve dinlenme vahası olsun. Bu onların müziğinin mümkün olduğunca doğru bir tercümesidir.

Sonunda ayrılmaya karar verdiğimde, kaybolmuş çocuklar gibi ağlamaya başladılar ve neredeyse bir gözyaşı nehrinde yüzüyordum. Ziyaretçi sıkıntısı çekiyorlardı, zavallılar!

En büyük zevkim, onların tuhaf ve baştan çıkarıcı müziğini, yola çıkarken usulca elime kayan küçük bir gözde taşıyabilmektir.

Çok pişman olduğum Göz Krallığı'nı terk ettim Ve bir gün geri döneceğime söz verdim

Gülen Krallık

- Ha, ha, ha! Selam, selam, selam! Ho, ho, ho! Ben... ha, ha! Ben... hi, hiii... Küçük bir vadide yapayalnızdım ve... hii... hi, hi... Küçük bir çiçek kopardım... işte oradaydı... ho, hooo... ve kokusu... hi, hiii... Etrafımdaki herkes... ha, haa, ha, ha... gülüyorduk... hi, hi, hiii... gülüyorduk, ne! Ha, ha! Merhaba, merhaba, hiii....

Ve Marc Lemonde gözleri yaşlarla dolu bir şekilde gülmeye devam etti. O an hiç şüphesiz onun Kahkaha Krallığı'nı ziyaret ettiğini anlamıştım. Ve onun kocaman siyah gözlerinde Kahkaha'yı gördüm: gülen binlerce ağız. Ama size yazıyla aktaramayacağım şey onların sesi, o binlerce incelikli kahkahanın müziği ve sonsuza kadar gülmek için verdikleri arzudur.

Ve ben... ha, ha... merhaba, merhaba... ben de gülmeye başladım... merhaba, merhaba... her tonda... ha, ha, ha... mümkün olan her tonda... merhaba, hiii... ve imkansız olanlar ve ho, ho, ho... sonunda... ha, ha... neredeyse gülmekten öldüğümde - bu ifade ne kadar doğru! - Kendimi o kadar rahatlamış, tüm üzüntülerden, tüm acılardan, tüm kötülüklerden o kadar arınmış hissettim ki! Tüm evren devasa bir gülme makinesi gibi görünüyordu. İnsan dünyadaki tüm kötülüklerin kovulduğu izlenimine kapılıyordu. Açıklanamaz bir mutluluk havası her yerde hüküm sürüyordu. Kağıttan gökyüzü de tüm dişleriyle gülüyordu.

- Ha, ha, ha! Hayat çok güzel," diye bağırdı Marc, "sadece bize çok iyi gelen o harika kahkaha için! Merhaba, merhaba... İçimi dolduran bu güzel kahkahayla ne kadar da komiğim! İlk kez kendimi bu kadar rahatlamış, dingin, sakin ve mutlu hissediyorum! Keşke sadece bu kağıttan dünyada değil, mümkün olan tüm dünyalarda kahkaha seansları, kahkaha dersleri, kahkaha terapileri, kahkaha tezleri olsa, okullarda kahkaha zorunlu olsa, bir Kahkaha Kilisesi, bir Kahkaha Kanunu olsa ve huysuz, donuk, kötü huylu, egoist ya da soğuk olanlar cezalandırılrsa! Hiii... hiii...

- Ama... merhaba, merhaba... sen... ha, ha... ağlıyorsun... ho, ho... ha... ha... ağlıyorsun... şey... merhaba, merhaba, hiii...

- Ben... merhaba... Ben... kahkahalarla ağlıyorum... ha,

Ha... selam, hiii...

Üstümüzde, yıldızlar da binlerce tonda güldü. Ve Kahkaha Krallığı'nın uyuyan kumuluna, kahkaha gözyaşlarıyla kar yağdı. Ağlayan kahkahaların senfonisi geceyi işgal etti.

Aynalar Krallığı

- Binlerce ayna mı?

- Binlerce mi? Belki de. Ama önemli olan şu ki her şey o kadar güzel, o kadar etkileyiciydi ki neredeyse sonsuza kadar orada kalacaktım. Yerde aynalar vardı, parıldayan bir halı.

- Aynalar gölü mü?

- Ah, hayır, bu çok sıradan olurdu. Buraya büyüleyici ve enfes görünümünü veren şey, buz gibi havada nazıkçe uçuşan, dönen, vals yapan aynalardan oluşan bir labirentti. Şaşkınlığımı, kendime bakarken hissettiklerimi, kendimi tüm yönlerimle keşfedip yuttuğumu, içimde biri diğerinden daha karmaşık binlerce İşaret olduğunu hissettiğimi size nasıl anlatabilirim? Birkaç kez kayboldum ve kendimi buldum. Birkaç dakikalığına görüntümün esiri oldum, ama narsist bir varlık olmaktan çok uzakta, kendisi için tutkudan ölürken, ruhumu parçalara ayırmayı başardım, bir gün biraz insanlığa ihtiyaç duyacak herkese sunabilmek için. Ve Marc labirentten bir zafer ve huzur duygusuyla çıktı.

"Her birimizin kendi ışıltılı, aldatıcı ve acı verici labirenti var" diye haykırdı, dünyanın başlangıcından gelen bilgi bir yaşlı adam gibi.

Gülümsedim. Kağıt karakterim düşüncelerimden kaçmayı başarmıştı. Onun da kendi düşünceleri, kendi soruları ve şüpheleri vardı. Ve onun bilgeliği.

Issızlık Krallığı

- Hey, Bay Yazar! Uyan! Benim, Marc. Beni görebiliyorsun, değil mi? Onu durmadan kar yağan büyük bir topun içinde zıplarken hayal ediyorum. Kar tanelerine rağmen, manzara donmuş, grimsi, uykulu. Tek kelimeyle, ıssız. Dis - so-lant. Ve hepsinden önemlisi, zavallı Marc deli gibi zıplıyor, kollarını sallıyor.

- Hey! Bay Yazar! Bana bakın! Buraya nasıl geldiğimi merak ediyor olabilirsiniz. Size anlatamam. Ama hava ıssız. Manzara da eşsiz derecede hüznü. Ve içimden ağlamak geliyor. - Ama tabii ki ağlamak istiyorsun. Çünkü görebildiğim kadarıyla Issızlık Krallığı'na düşmüşsün," diye bağıyor arkasından boğuk bir ses. Mark arkasını döndüğünde, küçük bedenine büyük gelen kıyafetler giymiş, sakalı dizlerine kadar inen kısa boylu yaşlı bir adam görür. Yüzünde üzgün bir ifade, dağınık saçları ve eski püskü ayakkabıları vardır... Tahmin ettiniz, üzgün.

- Eric Desolant emrinizde," dedi boğuk sesiyle ve Mark'a doğru hüznü bir el uzattı. Arkadaşlarım bana sadece Deso der.

- Evet, sizin için iyi bir isim; hüznünüze çok yakışıyor.

- Küçük adam her zamankinden daha hüznü bir sesle cevap verir (sanki hüznülenerek seviniyor, mutluluğu hüznüle kafiyeli gibi görünüyor). Ve sağ gözünden güzel bir yaş süzülür.

- Çok üzgünsünüz Bay Deso," diye devam etti Marc. Size ne olduğunu sorabilir miyim? Bir talihsizlik miydi? Bir kaza mı? Sevdiğiniz birinin ölümü mü?

- Hayır, hayır, sorun yok. Her şey yolunda. Talihsizliği severiz. Bizi ağlatır ve ağlamak çok güzeldir!

- Ama hiç gülmüyorsun? Küçük bir kahkaha? Küçük bir şaka? Hiç mi?

- Gülmek, gülümsemek? Bu ne anlama geliyor? Ŗaka nedir?

Marc sıkıntılı görünüyor. Ağlayacak gibi hissediyor ve bu Deso'nun gözünden kaçmıyor.

- İŖte," dedi, her zamankinden daha özgün bir Ŗekilde, küçük ellerini çırparak. İŖte buradasın.

- Nasıl?" diye haykırıyor Marc.

- Ama hüznün. Yznzn çizgilerine çok yakıŖıyor. Kaliteli bir hüzün.

ArkadaŖlarım bunu takdir edecektir, Ŗphesiz. Eğer sizi memnun edecekse, bize taŖınabilirsiniz. Yeni gelenler için her zaman zgn bir ev vardır.

- Çok teŖekkrler Bay Dso, ama gitmeliyim. Ben bir gezginim, bu yüzden seyahat ederim. Bu benim iŖim.

- Oh iyi! Çok kötü!

- Ama... diğer sakinler?

- Ah, diğerleri! Hepsi, Majesteleri Nazik Hznmzle birlikte kilisede. Dua zamanı. Tanrımız, Benedick Desolator, bize kutsamasını sunuyor. Ağlayacağız, ığlık atacağız, kıyafetlerimizi kıracağız, saçlarımızı yolacağız. Çok ama çok güzel bir gün olacak.

- Ve bunu Ŗu Ŗekilde ifade ediyorsunuz.

- GzyaŖlarımızı ve kederlerimizi kutsayan Issızlığın Efendisi'ne Ŗkranlarımızı sunuyoruz. Bize bu mübarek ıssızlık diyarını armağan eden O'dur.

Issız havada dünyanın sonunun çanları almaya baŖladı.

Deso kibarca üzgün elini uzatarak ayrılır.

- Güle güle, Bay Marc. Size çok keder diliyorum ve ıssızlık sizinle olsun, her yerde ve her zaman size eşlik etsin.

Ve çanların havada çalmaya devam ettiği Krallığın diğer ucuna koşar.

- Hey, Bay Yazar!" diye bağırıyor Marc kağıt bulutlarına doğru. Beni duyabiliyor musunuz? Issızlığın okyanusuna düştüm. Ve ağlamak istiyorum.

Neyse ki (ne güzel bir kelime!) küçük çiçeğim ve onun kokusu var... merhaba, merhaba! ha, ha!...

Zavallı Mark ağlayana kadar gülmeye başlar ve neşeli kahkahalarının müziği ıssız çanların acı tonlarını örtmeyi başarır. Beyaz bir kuş küçük gülme çiçeğinden çıkar ve onu kanatlarına alarak bu gri krallıktan uzaklaştırır.

- Selam, selam, selam!" Marc ciddiyetle devam ederken, üstündeki yalnız kürede durmaksızın kar yağıyor...

Denge Krallığı

Yabani papatyaların arasındaki uzun otların arasında uzanan Mark, yüzünde bir peçenin okşayışını hissetti. Gözlerini açtı ve örtüyü eline aldı. Beyaz papatyaların arasından süzülen gökyüzünün küçük mavi damlalarıyla mükemmel uyum sağlayan küçük kırmızı bir duvaktı bu. Gözlerini tekrar kapattı, biraz tedirgindi ve hayal kurmaya devam etti. Yeni bir okşama, yeni bir küçük örtü, bu kez sarı. Marc ayağa kalktı, iri gözlerini yeniden açtı.

Uçları görünmeyen kalın bir ip, çiçekli çayırın üzerinde uzanıyordu. Bir akrobatın ayakları altında havada dans ediyordu. Evet, oldukça çevik ve hoş görünen bir akrobat. Sanki orada, ipin üzerinde doğmuş gibiydi. Hareketleri o kadar kusursuzdu ki dengesini sorunsuzca korumayı başarıyordu. Hatta bir balet esnekliğiyle önce bir ayağını, sonra diğerini havaya kaldırarak küçük piruetler bile yapıyordu. Mark'ı gördü ve ipin üzerinde salıncaktaymış gibi oturarak alçak bir sesle onu selamladı:

- Hey, selam, küçük adam!

- Günaydın, efendim," dedi Mark, kaba karşılamadan biraz rahatsız olmuştu.

- Hadi, ipe bin. Biraz zıpla ve bana küçük kolunu ver.

- Ha, ha, ha!" dedi Mark, daha da sinirlenmiş bir halde.

- Bence biraz denge sana iyi gelecektir.

- Biraz denge?

- Ama evet. Denge Ülkesi'nden geçtiğinize göre, öyle mi diyorsunuz? Sahibi de siz misiniz?

- Hayır, ben bir çeşit alt şefim. Yüce liderimiz Ekselansları Equilibra'dır.

- Bir kadın mı?

- Ama evet, gerçek bir kadın, dengeli, kibarlık ve sertliğin el ele gittiği bir kadın. İyilere karşı iyi, kötülere karşı kötüdür. En zor durumlarda bile her zaman dengeyi nasıl koruyacağını bilir.

- Peki ya siz? Hiç sıkılmıyor musunuz, hep böyle, mükemmel bir denge içinde misiniz?

- Ah, hayır," dedi akrobat. Ne de olsa ben bunun için buradayım.

Ah, zavallı şey!" diye iç geçirdi Mark, uzaklaşırken. Bu, kusurlu ama rahatlatıcı günlerin tatlılığını asla bilemeyecek. Mükemmel ve dengeli bir dünyada, az önce hayranlıkla seyrettiğim o yabani papatyalar gibi basit ve geçici mutlulukların üzerinde asılı bir şekilde yaşamak çok zahmetli ve sıkıcı olurdu.

İfadeler Krallığı

Mark'ın keşfettiği Krallık, dev bir şeffaf küre biçimindeydi ve bu kürenin içinde her renk ve boyutta küçük kürelerin yüzdüğü, her renk ve boyutta ipliklerden oluşan kaotik bir ağ gördü. Tuhaf, yanal müzik tüm engelleri aşmayı ve dev kürenin dışına yayılmayı başarmıştı. Küçük kürelerin içinde Marc, yine küre şeklinde garip varlıklar gördü: büyük yuvarlak bir kafa, büyük gözler ve büyük bir ağız. Kafaya bağlı iki el ve iki minik ayak garip resmi tamamlıyordu. Kürelerden birinde genç bir adam küçük ellerini havada sallıyordu. Marc onun kendisine el salladığını fark etti.

- aniden duydu. Etrafına bakındı. Orada kimse yoktu. Ama küçük kürelerden birinde genç adam hâlâ küçük kollarını oynatıyordu.

- Hey! Orada, orada, sevgili bayım! Beni duyabiliyor musunuz? Efendim, efendim, efendim!

Mark yüzünü büyük küreye yaklaştırdı ve gülümsedi.

- İşte geldik!" dedi küçük genç adam gülümseyerek. Merhaba! Siz...

- Marc Lemonde.

- Ne güzel bir isim! Lemonde. Hoşuma gitti.

Benim adım Émo Canu

- Üzgünüm ama hangi ülke olduğunu bilmiyorum, eğer bir ülkeyse.

- Bir ülkeden daha fazlası. Bu klişe olurdu, çok klişe. O... ifadelerin krallığı.

- Ne?" diye kekeledi Marc, şaşkınlıkla.

- İfadeler, yani biz, ben ve yurttaşlarım.

- Ve... hepiniz böyle misiniz? Yani... size benziyorlar...?

Èmo gülmeye başladı.

- Ha, ha, ha! Ne garip bir soru! Elbette öyle. Hepimiz aynı kalıp üzerine inşa edildik. Çok müreffeh olan Krallığımız, Ordo Galaksisi'nde bulunan Internauts Gezegeni'nin bir parçasıdır. Keskin zekam ve aynı zamanda cazibem sayesinde sanal iş dünyasında oldukça iyi tanınıyorum. Mark şaşkınlıkla ona baktı. Bu küçük, küre şeklindeki adam gerçekten çok mütevazıydı.

- Gelincik gözlerimi, yardımsever ve sahtekar tavrımı ve büyüleyici gülümsememi zaten fark ettiniz.

- Yalnız mı yaşıyorsun?" diyerek sözünü kesti.

- Ama tabii ki. Artık ailem yok ama bir sürü arkadaşım var, bunların en iyisi de başkanımız Èmocon. Bizim coğrafyamızda hoş bir karakter, sanal siyasetin bir devi, liberal, profesyonel insanlarla çevrili olmayı seven, kelimenin tam anlamıyla biraz çılgın, biraz asi ama benim gibi ciddi ve sadık.

- Oh, alçakgönüllülüğün zirvesi!

- Affedersiniz?" dedi Èmo Canu.

- Bence böyle arkadaşlarınız olduğu için çok mutlu olmalısınız.

- Evet, elbette, özellikle de beni başkanlık konutu olan Ay Sarayı'nda ağırlamaktan her zaman mutluluk duyduğu için. Çünkü muazzam bir servete sahip olmama rağmen evde yalnız kalmayı sevmiyorum. Beni sık sık Saray'a davet ediyor, orada çok zaman geçiriyorum, bazen aylarca kalıyorum.

Karşılığında ben de ona çok pahalı hediyeler veriyorum. Başkanımız da hediyeleri sever. Onları aldığı anda bir çocuk gibi sevinir. Eğlenceli bir adamdır, ruhla ilgili olan her şeyi sever. Ve beni çok seviyor ve yaptığım her şeyde beni destekliyor.

Burada size bir örnek vereceğim. Çarşamba günü öğleden sonra, 10 Eylül 2335. Rahatsızlığım nedeniyle Saray'a beklediğimden biraz geç vardım. Başkan beni her zamankinden daha garip buldu. Gözlerim kızarmıştı, çok dalgın ve biraz da gergin görünüyordum.

- Neler oluyor, sevgili dostum?

- Bazen...

Cümlemleri bitiremeden bir tür akıntıyla sarsıldım. Görünmez kollar beni kavradı, aniden havaya kaldırdı ve sonra yere düşmeme izin verdi, vücudum sallandı, kıvrıldı ve çırpındı, yaşlı ve paslı bir otomat gibi garip sesler çıkardı.

- Aman Tanrım!" diye haykırdı başkan. Aman Tanrım!" diye devam etti.

Korumalarını çağırdı ve Dr. Carles'ı getirmelerini emretti. Dr. Carles geldi, hayretler içinde kaldı, beni muayene etti, palpe etti, gözlemledi ve ciddi, kıyameti andıran bir ses tonuyla şu birkaç kelimeyi söyledi

- Aman Tanrım!

- Ciddi bir şey mi doktor?" dedi başkan ve yüzyıllar boyunca yolunu kaybetmiş bu yaşlı tanrıya yalvardı.

- Ciddi bir şey mi?" diye iç geçirdi doktor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu, tüm Ordo Galaksisi'ndeki en asi virüs olabilir. Kim bilir? Son birkaç yüzyıldır konuşuluyor ama sadece bir efsane olduğu düşünülüyor; bin yıl önce korkunç İspanyol gribi olarak adlandırılan şeyin zayıf bir avatarı. Aman Tanrım!" dedi yine. Kara bulutlar şimdiden belki de olası korkunç bir sonun habercisidir.

- Peki sizce ne yapılmalı?

- Gitmeli ve ünlü Antivirüs Hacker'ını almalısınız

- Kendini süper kahraman sanan bu garip hacker mı? Ama bu hayal ettiğim her şeyin ötesinde!" dedi başkan, oldukça şaşkın bir şekilde.

- Size bu kez yanıldığınızı söylememe izin verin Sayın Başkan. Bu zavallı gezegendeki en dürüst insan olmayabilir ama bizi kurtarabilecek tek kişi o. Ve ellerini yırttı.

- Günaydın Sayın Başkan," diye seslendi büyük başkanlık salonundan gelen ses. Ve Antivirüs Hacker tüm ihtişamıyla ortaya çıktı, kelimenin tam anlamıyla.

Çünkü tepeden tırnağa en yüksek kalitede altınla kaplanmıştı.

- dedi Başkan, ona cevap vermek yerine.

Ve Antivirüs Hacker artık bir davet beklemeden beni incelemeye başladı.

Durakladı, başını salladı ve muayenesine devam etti. Bir saat sonra, başkanın ve Dr. Carles'in sırayla iç çekip ellerini ovuşturdukları ve ileri geri gidip geldikleri birkaç zamandan sonra, Antivirüs Hacker başını kaldırdı, 3D gözlüklerini çıkardı ve sırayla iç çekerek şöyle dedi

- Ölümcül bir virüs değil! ADWARE ailesinin zavallı bir virüsü. Ve çaresi çok basit: Emo Canu beyefendi, uzun bir süre teleskopu bırakmalı ve...

- Başkan ve doktor hep bir ağızdan sordular. Ben hiçbir şey söylemeden suskun kaldım.

- Telefon edilecek! Ne demek istiyorsunuz? Bu terimi bilmiyor musunuz?" dedi Antivirüs şaşkınlıkla. Bu eski bir terim, doğru. Şimdiden değiştirilmesi konuşuluyor. Academôticones örneğin 'infodrogate' terimini önerdi ama bence telesnober yine de direnecek. Bu daha hoş. Siz tabiri caizse bir telesnober'siniz," diyor bana, "sevgili Bay Canu.

Bunu söylerken de benim süper akıllı telefonumu alıp cebine soktu.

- Bu uzun bir süre kilit altında kalacak," dedi otoriter bir ses tonuyla.

- Hayır!" İçimi çektim, bu radikal önlem beni gerçekten etkilemişti.

- Evet, evet," dedi doktor. Ve oldukça barbarca bir ilaç alacaksınız, bu doğru, biraz temiz hava, yeşillik, kuş sesleri, kısacası açık havada yaşam. Çok iyi tasarlanmış sanal doğa programlarımız var.

- Aman Tanrım!" diye iç geçirdi başkan ve Dr. Carles birlikte. Ama bu tarih öncesi, sevgili Hacker," diye ekledi ikincisi.

- *Aman Tanrım!" diye iç geçirdim.*

- *Biliyorum, biliyorum," diye iç geçirdi Antivirüs dayanışma içinde. Ancak radikal önlemler almak zorundayız. Çünkü bu hastalık için şu ana kadar başka bir ilaç yok. Ve sonra, kim bilir," diye devam etti, "güzel bir gün, belki de tarih öncesine döneceğiz. Gelecekte ne olacağını kim bilebilir?*

Ve hepimiz, aynı anda, yuvarlak gözlerimizi Büyük Sanal Yüksekliğe kaldırdık, yapay gökyüzünün ötesinde gezegenlerin oyununu hayranlıkla izledik ve dostça ifadeli gülümsemelerimizi gülümsedik. İşte, dedi Emo Canu.

- *Ne komik bir hikâye!" dedi Marc, eğlenerek.*

- *Öyle değil mi?" dedi Emo Canu, tüm ciddiyetiyle. Ve minik, süper zeki bir uzaktan kumandanın yardımıyla, küçük alanını işgal eden, pastoral manzaralar ve şarkılarla dolduran birkaç sanal pencere açtı*

Kuşların.

Mark, İfade Krallığı'nı süsleyen diğer küçük kürelere hayranlıkla bakmak için ondan ayrıldı.

- *Ne garip bir Krallık!" diye iç geçirdi.*

Kukla Krallığı

Marc bu garip krallığın kapısından girer girmez şarkıyı duydu. Girişin önünde, biri solda, diğeri sağda, ipleri bulutların arasında kaybolmuş iki dev kukla vardı. Birisi onları büyük bir ustalıklarla çalıştırıyordu, çünkü iki dev dans ediyor, sallanıyor, sallanıyor ve zıplıyordu.

*Gelin, çocuklar, gençler ve yaşlılar,
Kukla balosunda, daireler çizerek dans edin,
Zıpla, şarkı söyle,
Cilveli suratlarınızla.*

Şarkı gökyüzünden usulca akıyor, çiçek şeklindeki küçük bulutlarla süsleniyor, havada süzülüyor ve Marc'ın ağzı açık baktığı binlerce... kuklanın arasına yayılıyordu. Her türden kukla vardı: ip kuklaları, çubuk kuklaları, eldiven kuklaları, su kuklaları, marotteler, muhteşem kıyafetler giymiş, parlak renklerde kuklalar.

- Ah, sevgili efendim! İçeri gelin, içeri gelin," diye bir ses duydu. Küçük bir sesteki bu, kendisinininki gibi tiz.

Kuklalar onun varlığından habersiz işlerini yapıyorlardı. İp atlayan, seksek oynayan, daireler çizen, otomatları taklit eden, egzotik tasarımlı büyük panellerin arkasında saklambaç oynayan kuklalar vardı. Kocaman hilallerin üzerinde oturanlar, neon renkli büyük daireler yuvarlayanlar, asker gibi giyinenler, trompet ve davul çalıp ritim tutarak yürüyenler,...

- Efendim! Efendim!" Mark tekrar duydu. Etrafına bakındı. Kuklalar hâlâ işlerini yapıyordu. Mark'ın saçına bir şey geldi. Başını salladı. Küçük mavi bir tüydü. Başka küçük mavi tüyler havada vals yapmaya başladı. Mark yukarı baktı. Havada süzülen bir ağacın dallarından birinde, beyazlar giymiş küçük bir kukla ona gülümsüyordu. Mark'a öyle geldi ki, bir şekilde ona benziyordu.

- Efendim! Efendim!" diye bağırdı küçük kukla üçüncü kez.

- Merhaba!" dedi Mark, duygulanarak. Benim adım

Marc.

- Benim adım da Marcine," diye cilveli bir şekilde gülümsedi kukla.

*Gelin, gelin, efendim, Dans edin bizimle, Dönün, dönün daireler çizin, Sallanın!
Yürüyün, ritimle yürüyün, Dansa katılın!*

Ve aniden, müziğin sesiyle, Marc çılgın, çılgın bir farandole içine çekildi. İki kız kukla, biri solda sarışın, diğeri sağda esmer olmak üzere, gülümseyerek onun yanında dans ediyorlardı. Ve tüm bu dans çılgınlığının üzerinde, Marcine uçan ağacında küçük ellerini çırpıp korkunç bir zaman geçiriyordu.

İlk başta kuklaların çok eğlenceli bulduğu bu aktiviteden kaçmak için var gücüyle mücadele eden Marc, zevkle bağırmaya ve tüm kağıt dişleriyle gülmeye başladı. Sonunda kuklalar hareketlerini yavaşlatıp dans sona erdiğinde, Marc şaşkınlıkla haykırdı:

- Aman Tanrım, ne büyük bir zevk duydum!

- Bu senin yaşadığın bir özgürlük duygusu, sevgili Marc," dedi Marcine ona mutlulukla. Çünkü biz kuklalar özgürlüğün ne demek olduğunu, ne kadar değerli olduğunu biliriz. Özgür olmak, kimse tarafından manipüle edilmeden istediği gibi hareket edebilmek, özgürce düşünmek, fikirlerini ifade etmek, arzularını tatmin etmek, tüm bunlar sihirdir. Sihir tüm bunların içinde de bulunabilir.

Mark iç çekti. Sık sık her şeyi kendi bildiği gibi yapmak istiyordu ama sadece küçük bir kağıt adam olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı.

Hoşgörü Krallığı

Issızlık Krallığı'nın kuzeyindeki tarafsız bir bölgeye varan Mark, soluklanmak için bir an durur. Ayaklarının dibindeki tarafsız bölge uzun otlarla kaplı bir çayırdır. Marc birkaç dakikalığına uzanır. Çimler güzel kokmaktadır ve gökyüzü, kağıttan yapılmış olsa bile, mavi bir harikadır.

Ama artık gitme vakti gelmişti. Böylece Mark büyüleyici sopasını aldı, uzun otların üzerine üç kez vurdu ve kendini hemen alınlığında hayretle okuduğu büyük bir kapının önünde buldu:

Hoşgörü Krallığı Galaksiler arası proje

Çalışma süresi: Belirsiz

Faydalanıcılar: Evrende nefes alan her şey

Mark kapıyı iterek açar ve eşikten geçerken haykırır:

- Oh, hoşgörü tanrısı!

Her türden makine her yöne hareket ediyor. Sesler, sesler her yerde. SAĞIR EDICI. Ve bir sürü hareket. İnsanlar ve hurda metaller gelip gidiyor. Büyük bir inşaat alanı. Orada burada, bir kurumun yerini gösteren tabelalar (büyük bir tabelada "Gökkuşağı Okulu" yazıyor ve Marc bunun tüm ırklardan insanlar için bir okul olabileceğini düşünüyor).

- Affedersiniz efendim," diyor Marc kollarında büyük bir poster taşıyan yoldan geçen birine.

- Bay istiyor..." diye cevap verir ve güzel bahar çiçekleriyle dolu çimlere düşen posterden kurtulur.

- Bunlarda ne olduğunu bilmek istiyorum

Arazi. Sadece geçiyordum ve...

- Ziyaretinizden onur duydum, efendim," diye cevap verir yoldan geçen kişi kibarca. Desanges, hizmetinizdeyim. Misericordium olarak adlandırılacak bu bölgede çalışıyorum.

- İnşaat alanı mı?

- Ama evet, Hoşgörü Krallığı galaksi çapında bir projedir. Sürüyor, sürecektir...

- Ama binalar, bahçeler, yüksek binalar, kuleler görüyorum. Her şey insanları karşılamaya hazır görünüyor.

- Evet, elbette, bu seviyede her şeyi çözmeyi başardık. Galaksilerarası Kilise de tüm inançlardan üyelerini ağırlamaya hazır. Ancak küçük bir sorun var, biliyorsunuz. Yüce Mimarımız için gerçek bir Çin bulmacası olduğunu kanıtlayan çok küçük bir sorun.

- Hangisi?" diye soruyor Marc, gönülsüzce.

- İnsanlar," diye yanıtladı işçi, üzgün bir şekilde. Bu arada, küçük bir gezegen mücevheri üzerinde yaşayan bu galaksiler arası ırk, Hoşgörü Krallığına Katılım Antlaşmasını henüz imzalamamıştır.

- Peki bu imza, sizin seviyenizde bu kadar önemli mi? diye soruyor Marc, hayretle. Temel olarak, çok küçük bir gezegen.

- Ama evet, bu çok önemli. Çünkü

Bizim için, Yüce Mimarımız için, Bir Her şeydedir ve Her şey Bir'dedir.

İnsanlar Anlaşmanın şartlarını kabul etmedikçe hiçbir şey yapılamaz.

- Peki bu Antlaşmanın ne zaman imzalanmasını bekliyorsunuz?

- Kötümser olmak istemiyorum ama Dünya'da kısa bir süre yaşadım ve size şunu söyleyebilirim ki erkekler... şey, zor... Onlarla asla bilemezsiniz. Genel olarak iyiler. Ama ne kadar tuhaflar! Ve hoşgörüsüzler. Ve kaba, bazen çok kaba. Kendilerini evrenin merkezi sanıyorlar.

Mark iç çekti. İnsanları severdi ama gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Bazen Dünya'nın iyi insanları gerçek birer canavara dönüşebiliyordu.

- *Homo homini lupus*, diye fısıldadım ona dünyevi dünyamdan.

- Ne demek istiyorsun?" dedi Marc, davetsiz misafirliğim karşısında şaşırarak.

- Bu da insanların hemcinslerine karşı gerçek birer vahşi hayvan olduğu anlamına geliyor. Kötü, insanlık dışı.
- Bazen," dedi Mark, uzlaşmacı bir tavırla.
- Çoğu zaman," dedim sinirlenerek (o küçük kağıt adam çok saftı!), "Nedenini bilmiyorum.
- Şey," dedi Mark, "ben senden biraz daha iyimserim. Bence gezegenlerine bir şey olursa, insanlar bir arada duracaktır.

Ve ben bunu söylerken, sol elime sıçradı (onu yaratan elim, çünkü ben solağım).
- Artık seyahat etmek istemiyorum," diye iç geçirdi. Yoruldum. Biraz kestirebilir miyim? Seyahatlere biraz sonra devam edebiliriz. Kim bilir beni ne muhteşem dünyalara göndereceksiniz Bay Yazar? Kağıttan dünyalara. Benim gibi," diye iç geçirdi. Ve küçük adamım kollarımda uykuya daldı.

Şafak yaklaşıyordu. Ufukta bir tutam pembe ürkekçe büyümeye başlamıştı. Gecenin siyah çizgileri geri çekiliyordu. Bir süredir yıldızlar da uykulu bir şekilde geri çekilmişti. Sonsuzluğun kitabına yazılmış yeni bir gün doğmak üzereydi ve onun yalnız vadideki şarkısı benim küçük kağıt adamımı uyandırmayı başardı. Ve kâğıttan gökyüzünün muhteşem şafağına bakarak kulağıma fısıldadı:

- Ayrılıklar neden bu kadar üzücü?
- Böylece anılar daha tatlı, karşılaşmalar daha neşeli, hayat daha karmaşık ve daha güzel olur, diye yanıtladım küçük defterimi kapatırken.

İçindekiler tablosu

BİR ÖNSÖZ YOLUYLA.....	3
SATRAŇ OYUNCUSUNUN KRALLIĞI	6
GEZGININ KRALLIĞI	10
KELEBEK KRALLIĞI	14
AĞAÇ KRALLIĞI	19
EFSANELER KRALLIĞI	22
<i>Mevsimlerin efsanesi</i>	23
<i>Ayçiçeği efsanesi</i>	28
<i>Düşler Efsanesi</i>	32
GÖZ-KRALLIĞI	36
KAHKAHA KRALLIĞI	39
AYNALAR KRALLIĞI	42
ISSIZLIĞIN KRALLIĞI	44
DENGE KRALLIĞI	49
İFADELER KRALLIĞI	52
KUKLA KRALLIĞI	62
HOŞGÖRÜ KRALLIĞI	67
İÇİNDEKİLER	75

Lucia Eniu, Romanya'da yaşayan ve alışan Fransızca konuşan bir şair ve yazardır. Fransızca-İtalyanca öğretmenidir ve Michel Tournier'nin eserleri üzerine yazdığı ve alıntıları yurtdışındaki dergilerde yayımlanan teziyle edebiyat doktorası yapmıştır. Romence ve Fransızca yazmaktadır; düzyazı çalışmalarının birçoğu ve bazı şiirleri Francopolis (2020-2022) adlı evrimii dergide yayımlanmıştır. *Le got du jeu adlı* kısa öyküsüyle 2016 yılında "Plumes des Monts d'Or" adlı kısa öykü yarışmasında yabancı dil olarak Fransızca bölümünde birincilik dln kazandı.